

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 106/2012
13.12.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића, Горана Чавлине, Миодрага Вићентијевића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ф.1 и др., због кривичног дела незаконит лов из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.911/12 од 13.11.2012. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 4011/2011 од 19.03.2012. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљених М.Ф.1, М.Ф.2, С.М., М.Ф.3, Б.Г., Д.Н., Ј.М. и Н.Р. – адв. М.Л. из Н., дана 13.12.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.911/12 од 13.11.2012. године, подигнут против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 4011/2011 од 19.03.2012. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 293/10 од 08.11.2010. године, окривљени М.Ф.1, М.Ф.2, С.М., М.Ф.3, Г.П., Б.Г., Д.Н., Ј.М., Н.Р., Ж.П., Б.П. и М.П., оглашени су кривим за кривично дело незаконит лов из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ), а окривљени М.Ф.1 и за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, па су окр. М.Ф. претходно утврђене појединачне казне, за кривично дело из члана 276. став 4. КЗ казна затвора у трајању од два месеца, а за кривично дело из члана 322. став 1. КЗ казна затвора у трајању од четири месеца и свим окривљенима изречене условне осуде којима су им утврђене казне, и то окр. М.Ф.1 за оба наведена дела јединствена казна затвора у трајању од пет месеци, а осталим окривљенима за кривично дело из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ казне затвора у трајању од по два месеца и истовремено одређено да се ове казне неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени су обавезани на плаћање суду трошкова кривичног поступка солидарно у износу од 500,00 динара и паушала сваки у износу од по 4.000,00 динара, а окр. М.Ф.1 и на накнаду трошкова кривичног поступка оштећеном Ј.М. у износу од 12.500,00 динара, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Оштећени Ловачко удружење С. М. и Ј.М., са имовинскоправним захтевом, упућена су на парницу. Од окр. М.Ф.1 одузет је ловачки ранац са месом убијене дивљачи укупне тежине 16,600 кг, те одређено да се предмети – ловачко оружје и муниција, имају вратити окривљенима од којих су одузети, како је све ближе описано у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 4011/2011 од 19.03.2012. године, уважењем жалбе браниоца окривљених М.Ф.1, М.Ф.2, С.М., М.Ф.3, Д.Н., Ј.М. и Н.Р. и по службеној дужности у односу на окривљене Г.П., Б.Г., Ж.П., Б.П. и М.П., преиначена је означена првостепена пресуда тако што је према свим наведеним окривљенима, применом одредбе члана 354. тачка 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), одбијена оптужба за кривично дело незаконит лов из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ, а према окр. М.Ф.1, применом исте законске одредбе, одбијена оптужба и за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости, Ктз. бр.911/12 од 13.11.2012. године, против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 4011/2011 од 19.03.2012. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и члана 368. став 2. у вези члана 354. став 2. ЗКП и повреде Кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и утврди да су том пресудом, заузимањем становишта да је одлука управног органа о прекршају 2008. године, подобна да се посматра као пресуђена ствар у односу на поступак пред судом – Основним судом у Неготину, учињене наведене повреде закона, у корист окривљених.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП и одржао седницу већа, у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца, окривљених Г.П., Ж.П., Б.П., М.П. и њиховог браниоца адв. М.П., те окривљених М.Ф.1, М.Ф.2, С.М., М.Ф.3, Б.Г., Д.Н., Ј.М. и Н.Р., а у присуству браниоца ових окривљених, адв. М.Л., у којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је подигнут захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Према наводима захтева, другостепени суд је учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и став 2. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 369. тач.2. и 3. ЗКП тиме што је донео одбијајућу пресуду у смислу члана 354. тачка 2. ЗКП без ваљаних и јасних разлога за ту одлуку и заузимајући погрешно становиште да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари. То с обзиром да је одлуку у прекршајном поступку против окривљених, на коју се с тим у вези позива другостепени суд, донео орган управе

и у управном поступку, а који се не могу уподобити судској одлуци и судском поступку и да прекршајни поступак није третирао исти кривичноправни догађај пошто се описи кривичног дела и прекршаја не поклапају у потпуности.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева нису основани. Насупрот тим наводима, другостепени суд је правилно применио кривични закон – одредбу члана 354. тачка 2. ЗКП, када је одбио оптужбу према окривљенима М.Ф.1, М.Ф.2, С.М., М.Ф.3, Г.П., Б.Г., Д.Н., Ј.М., Н.Р., Ж.П., Б.П. и М.П. за кривично дело незаконит лов из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ, а према окр. М.Ф.1 и за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, налазећи да су у конкретном случају већ донете правноснажне одлуке за иста дела и да се ради о пресуђеној ствари, која околност искључује кривично гоњење окривљених за предметна кривична дела, а за наведене закључке и одлуку у својој пресуди је изнео јасне, довољне и правилне разлоге.

У прекршајном поступку против наведених окривљених, правноснажним решењем Општинског судије за прекршаје у Мајданпеку 02 УП I бр.599/08 од 29.09.2008. године, окр. М.Ф.2 је оглашен одговорним и кажњен новчаном казном у износу од 50.000,00 динара за прекршај из члана 39. став 5. кажњив по члану 65. став 1. тачка 7. Закона о ловству, који је према опису у изреци решења учинио тако што је дана 13.07.2008. године на месту званом „Краку Вујење“ КО Тополница, на територији Ловачког удружења С. М. без одобрења једним метком из карабина одстрелио једног срндаћа. Истим решењем, против окр. М.Ф.2 за прекршаје из члана 4. став 2, члана 16. и члана 49. став 1. тачка 4. Закона о ловству и против осталих окривљених за све наведене прекршаје, поступак је обустављен јер није доказано да су учинили те прекршаје, односно према разлозима решења није доказано између осталог да су окривљени (осим окр. М.Ф.2) приликом групног лова на дивље свиње у ловишту Ловачког удружења С. из М., без посебне дозволе ловили и срнећу дивљач.

Према наведеном, чињенични опис прекршаја М.Ф.2 и чињенична утврђења у прекршајном решењу, у делу у којем је у односу на остале окривљене за исти прекршај поступак обустављен, односе се на исте окривљене и исти животни догађај са истим чињеницама у погледу времена и места дешавања и радњи окривљених, које су садржане и у опису кривичног дела из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ, које им је стављено на терет у овом кривичном поступку оптужним предлогом Општинског јавног тужиоца у Мајданпеку Кт 83/08 од 08.12.2008. године, а према којем опису су окривљени истог дана (13.07.2008. године) и на истом месту у ловишту Ловачког удружења С. М., без потребне посебне и појединачне дозволе ловили срнећу дивљач, када је окр. М.Ф.2 одстрелио једног срндаћа.

Надаље, правноснажном пресудом Општинског суда у Мајданпеку К 73/09 од 19.06.2009. године, у кривичном поступку по приватној тужби приватног тужиоца Ј.М., окр. М.Ф.1 оглашен је кривим за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 30 дана која се неће извршити ако окривљени за време од једне године не учини ново кривично дело. Чињенични опис

наведеног кривичног дела, према којем је окр. М.Ф. дана 13.07.2008. године на месту званом „Краку Вујењ“ КО Тополница пришао приватном тужиоцу и без разлога га ухватио обема шакама за врат и стекао га наносећи му повреде у виду црвенила са обе страна врата, одговара опису радње коју је исти окривљени, према наводима поменутог оптужног предлога, истог дана и на истом месту предузео непосредно према истом оштећеном лицу – Ј.М., у извршењу кривичног дела из члана 322. став 1. КЗ, наиме да је оштећеног најпре левом, а потом и десном руком ухватио за врат и стекао.

Чланом 4. Протокола 7. уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен, у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Уставом Републике Србије, у члану 34. став 4, гарантована је правна сигурност у казненом праву и одређено да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а истим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Одредбом члана 6. став 1. ЗКП, прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то дело поступак против њега правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена.

Из наведених прописа произилази да је искључено вођење поступка за кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, које су предмет дела које је већ правноснажно пресуђено.

Имајући у виду наведене прописе и конкретну ситуацију, односно истоветан чињенични основ прекршаја обухваћених правноснажним прекршајним решењем од 29.09.2008. године и кривичног дела из члана 276. став 4. у вези са чланом 33. КЗ за које су окривљени оптужени у овом кривичном поступку и истоветан чињенични основ кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ из правноснажне кривичне пресуде од 19.06.2009. године, у односу на окр. М.Ф.1 и кривичног дела из члана 322. став 1. КЗ, за које је оптужен у овом кривичном поступку, другостепени суд је, и по налажењу овог суда, правилно закључио да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, која околност искључује кривично гоњење у смислу члана 354. тачка 2. ЗКП и правилно применио кривични закон када је преиначењем првостепене пресуде одбио оптужбу према окривљенима за кривична дела у питању.

Сходно реченом, неприхватљиво је супротно становиште Републичког јавног тужиоца изнето у захтеву за заштиту законитости у вези са тврдњом о неистоветности предмета прекршајног и овог кривичног поступка, а такође и у вези са истицањем да је одлуку у прекршајном поступку донео управни орган, а не суд, пошто се гаранције правне сигурности у казненом праву које произилазе из одредаба Устава Републике Србије не односе искључиво на непоновљивост

поступка за „кривично дело“ већ за свако „кажњиво дело“, што подразумева правноснажно окончање поступка пред било којим органом који по закону изриче казне, а не само пред судом.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаном другостепеном пресудом нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/08), у вези са чланом 420. и чланом 24. став 7. ЗКП, а применом члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић,с.р.**